

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 18 mei 2011 in zaak nr. 11/15250 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 mei 2011 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 mei 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 mei 2011, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat op de minister niet de verplichting rustte om voorafgaand aan de inbewaringstelling opnieuw een terugkeerbesluit, als bedoeld in richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn), te nemen. Daartoe voert de vreemdeling aan dat de terugkeerprocedure met zijn uitzetting naar Suriname op 19 augustus 2010 is beëindigd, waardoor de minister gehouden was een nieuw terugkeerbesluit te nemen. Nu de minister dit niet heeft gedaan, is de maatregel van bewaring in strijd met de richtlijn en derhalve onrechtmatig, aldus de vreemdeling.

2.1.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"De rechtbank overweegt dat uit de artikelen 6 tot en met 8 van de Terugkeerrichtlijn volgt dat een terugkeerprocedure aanvangt met het nemen van een terugkeerbesluit. Zoals door verweerder gesteld en gelijk de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 6 januari 2011 (LJN: BP 0020) kan een meeromvattende beschikking worden aangemerkt als terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser op 15 januari 2010 (lees: 15 februari 2010) ongewenst is verklaard en derhalve sprake is van een meeromvattende beschikking, is voldaan aan het vereiste dat jegens eiser een terugkeerprocedure is gestart."

2.1.2. De vreemdeling is bij besluit van 15 februari 2010 ongewenst verklaard en op 19 augustus 2010 uitgezet naar Suriname. Daarna is hij

opnieuw naar Nederland gereisd en heeft hij hier van 6 januari 2011 tot 4 mei 2011 in strafrechtelijke detentie gezeten.

2.1.3. Ingevolge artikel 3, derde lid, van de richtlijn wordt onder "terugkeer" verstaan: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, *vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen*, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten.

Ingevolge het vierde lid wordt onder "terugkeerbesluit" verstaan: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

2.1.4. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2011, in zaak nr. 201100307/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, vloeit uit artikel 15 en de systematiek van de richtlijn rechtstreeks voort dat een maatregel van bewaring, opgelegd aan een onderdaan van een derde land die illegaal in Nederland verblijft, behoudens de in artikel 6 van de richtlijn *vermelde uitzonderingsgevallen, uitsluitend mag worden opgelegd indien* voorafgaand aan dan wel gelijktijdig met die maatregel een terugkeerbesluit is genomen.

2.1.5. Niet in geschil is dat het besluit tot ongewenstverklaring van 15 februari 2010 tevens de vaststelling van een terugkeerverplichting inhoudt. Na uitreiking van dit besluit is de vreemdeling naar Suriname uitgezet en heeft hij aldaar verbleven. Hierdoor is voldaan aan de bij het besluit van 15 februari 2010 vastgestelde terugkeerverplichting. Aldus is het met die vaststelling beoogde resultaat bereikt. Dat de vreemdeling later opnieuw naar Nederland is gereisd, terwijl zijn ongewenstverklaring nog steeds van kracht was, doet daaraan niet af. Alvorens de vreemdeling op 4 mei 2011 in bewaring kon worden gesteld, diende een nieuwe terugkeerprocedure te worden gestart en een terugkeerbesluit te worden genomen. Nu een zodanig besluit niet is genomen, was de oplegging van de maatregel onrechtmatig. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat sprake is van een meeromvattende beschikking waarmee is voldaan aan het vereiste dat *jegens eiser een terugkeerprocedure is gestart*.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenstaande, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 4 mei 2011 van de minister alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven.

2.3. Ingevolge artikel 106, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover thans van belang, kan de rechtbank aan de vreemdeling een

vergoeding ten laste van de Staat toekennen, indien zij de opheffing van een maatregel strekkende tot vrijheidsontneming beveelt. Artikel 90 van het Wetboek van Strafvordering is van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge het eerste lid van laatstbedoelde bepaling heeft de toekenning van een schadevergoeding steeds plaats, indien en voor zover daartoe, naar het oordeel van de rechter, alle omstandigheden in aanmerking genomen, gronden van billijkheid aanwezig zijn.

2.3.1. Vaststaat dat de vreemdeling ongewenst is verklaard, zijn verblijf hier te lande derhalve verboden is en op hem ook anderszins de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. De vreemdeling heeft na zijn ongewenstverklaring Nederland niet zelfstandig verlaten en hij is na zijn uitzetting teruggekeerd en nadien niet meer uit Nederland vertrokken. De vreemdeling heeft derhalve, terwijl hij ongewenst is verklaard, bewust gekozen voor voortzetting van zijn onrechtmatig verblijf hier te lande met het daaraan verbonden risico op inbewaringstelling. Onder deze omstandigheden bestaat aanleiding de schadevergoeding tot nihil te matigen.

2.4. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 18 mei 2011 in zaak nr. 11/15250;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. stelt het bedrag van de schadevergoeding op nihil;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald..

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. D. van Leeuwen, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

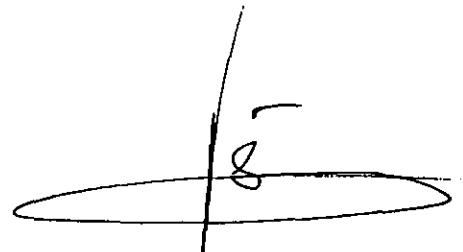
w.g. Van Leeuwen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2011

373-654.

Verzonden: 8 augustus 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

mr. H.H.C. Visser

18. MEI. 2011 13:09

SBR VREEMDELINGEN

NR. 376 P. 276

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/15250

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

geboren op _____, van Surinaamse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. P.E.G. Heijdanus Meershoek, werkzaam bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst.

Procesverloop

Op 4 mei 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de
Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Op 3 mei 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging
van de vrijheidsontnemende maatregel. Op grond van artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000
houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 11 mei 2010. Eiser is in
persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen
vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Overwegingen

1.1 Eiser heeft aangevoerd dat de bewaring onrechtmatig is, nu er ten onrechte geen
terugkeerbesluit aan hem is uitgereikt. De omstandigheid dat eiser eerder ongewenst is
verklaard en dat een meeromvattende beschikking aan hem is uitgereikt maakt dit niet
anders. Eiser is na de ongewenstverklaring immers teruggegaan naar Suriname en is
Nederland vervolgens opnieuw ingereisd. Eiser heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting,
zodat sprake is van nieuwe ronde, nieuwe kansen. Het is niet zo dat een ongewenstverklaring
voor altijd aan eiser kan worden tegengeworpen. Er was dus wel degelijk een nieuw
terugkeerbesluit vereist.

Zaaknummer: AWB 11/15250 inzake

Pagina 2 van 5

1.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat er geen terugkeerbesluit nodig was. Eiser is op 15 januari 2010 ongewenst verklaard en op 19 augustus 2010 uitgezet. Het besluit tot ongewenstverklaring is een meeromvattende beschikking en houdt mede in dat de vreemdeling de eerste jaren niet terug naar Nederland mag komen. Eiser had moeten weten dat van hem verwacht werd dat hij Nederland zou verlaten en niet meer zou terugkeren.

1.3. De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 15, eerste lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) vanaf 25 december 2010 sprake dient te zijn van een terugkeerprocedure voordat een vreemdeling in bewaring kan worden gesteld.

1.4. De rechtbank overweegt dat uit de artikel 6 tot en met 8 van de Terugkeerrichtlijn volgt dat een terugkeerprocedure aanvangt met het nemen van een terugkeerbesluit. Zoals door verweerder gesteld en gelijk de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 6 januari 2011 (LJN: BP 0020) kan een meeromvattende beschikking worden aangemerkt als terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De rechtbank is van oordeel dat, nu eiser op 15 januari 2010 ongewenst is verklaard en derhalve sprake is van een meeromvattende beschikking, is voldaan aan het vereiste dat jegens eiser een terugkeerprocedure is gestart.

2.1. Eiser heeft verder gesteld dat de gronden de bewaring niet kunnen rechtvaardigen. Er blijkt onvoldoende dat sprake is van ontwijken en/of belemmeren van de terugkeerprocedure.

2.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de gronden voldoende zijn om de maatregel te kunnen dragen.

2.3. De rechtbank stelt vast dat verweerder de volgende gronden aan de maatregel van bewaring ten grondslag heeft gelegd:

- eiser beschikt niet over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000;
- eiser heeft geen vaste woon-/verblijfplaats;
- eiser bedient zich van aliaten;
- eiser is veroordeeld terzake van een misdrijf;
- eiser is ongewenst verklaard;
- eiser heeft zich niet gehouden aan de vertrektermijn.

2.4. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) in de uitspraak van 21 maart 2011 (LJN: BP9284) heeft overwogen, kan artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 richtlijnconform worden uitgelegd in die zin dat een maatregel van bewaring alleen mag worden opgelegd als de betrokken vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Mede geleet op het arrest en op de tekst van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder b, van de Terugkeerrichtlijn, die duidt op een handelen of nalaten van de te verwijderen vreemdeling dat rechtstreeks verband houdt met de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure, dient verweerder concreet toe te lichten dat uit de gronden kan worden afgeleid dat eiser de voorbereiding van de terugkeer of verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert en op welke wijze hij dat doet.

Zaaknummer: AWB 11/15250 inzake

Pagina 3 van 5

2.5. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 21 maart 2011 tevens heeft overwogen, bestaat er in beginsel aanleiding om aan te nemen dat een vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert als deze niet beschikt over een vaste woon- of verblijfplaats en zich daarnaast bijvoorbeeld niet aan zijn vertrekplicht of verplichting tot aanmelding heeft gehouden.

2.6. De rechtbank overweegt dat niet is betwist dat eiser geen vaste woon- of verblijfplaats heeft. Voorts staat vast dat eiser na zijn ongewensverklaring op 15 februari 2010 niet onmiddellijk uit Nederland is vertrokken. Hij is op 19 augustus 2010 uitgezet naar Suriname. Gelet hierop en onder verwijzing naar voornoemde uitspraak van de Afdeling van 21 maart 2011 is de rechtbank van oordeel dat reeds uit het samenstel van deze twee gronden kan worden afgeleid dat sprake is van belemmeren of ontwijken van de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure als bedoeld in artikel 15, eerste lid, aan het en onder b, van de Terugkeerrichtlijn. Deze gronden heeft verweerder aldus aan de bewaring ten grondslag kunnen leggen en zijn naar het oordeel van de rechtbank voldoende om de oplegging van de maatregel te kunnen dragen. De overige gronden behoeven geen bespreking meer.

3.1. Voorts heeft eiser naar voren gebracht dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt. Hoewel aan eiser eerder een laissez-passer (lp) is verstrekt en hij in augustus 2010 is uitgezet naar Suriname, is het op dit moment nog onduidelijk hoe de nieuwe consul met lp-aanvragen zal omgaan. Uit recente informatie blijkt dat er door de Surinaamse autoriteiten geen noodpaspoorten zouden worden verstrekt.

3.2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het zicht op uitzetting niet ontbreekt, gelet op de uitzetting van eiser in augustus 2010.

3.3. De rechtbank is van oordeel dat een reël zicht op uitzetting niet ontbreekt. Op 22 maart 2011 is een lp-aanvraag ingediend bij de Surinaamse autoriteiten, die door hen in onderzoek is genomen. Op voorhand valt niet uit te sluiten dat een lp ten behoeve van eiser zal worden afgegeven, zeker gelet op het feit dat aan eiser reeds eerder een lp is verstrekt.

4.1. Eiser heeft tot slot gesteld dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Op 28 januari 2011 is eisers strafrechtelijke veroordeling onherroepelijk komen vast te staan. Verweerder had vanaf dat moment moeten beginnen met het verrichten van uitzettingshandelingen. Pas op 22 maart 2011 heeft verweerder de lp-aanvraag verstuurd. Nu er twee maanden ongebruikt zijn verstreken, heeft verweerder volstrekt onvoldoende voortvarend gehandeld.

4.2. Verweerder heeft gesteld dat er wel degelijk voldoende voortvarend is gehandeld. Op 28 februari 2011 is eisers dossier aangeleverd. Op dat moment begint de inspanningsverplichting van verweerder. Daaraan is zonder meer voldaan.

4.3. De rechtbank overweegt het volgende. Bij de door verweerder op 10 mei 2011 toegezonden aanvullende stukken bevindt zich een brief, waaruit blijkt dat eiser van 6 januari 2011 tot 4 mei 2011 strafrechtelijk was gedetineerd. Op 28 februari 2011 is eisers dossier aangeleverd en op 2 maart 2011 is een regievoerder aangewezen. Voorts hebben er op 22 maart 2011 en 15 april 2011 vertrekgesprekken plaatsgevonden. Op 22 maart 2011 is een lp-aanvraag ingediend bij de Surinaamse autoriteiten. Gelet op deze handelingen is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft voldaan aan zijn inspanningsverplichting om

10. MEI. 2011 13:49

DBR VREEMDELINGEN

NK. 5/0 P. 5/0

Zaaknummer: AWB 11/15250 inzake

Pagina 4 van 5

---

reeds tijdens eisers strafrechtelijke detentie uitzettingshandelingen te verrichten.

5. Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook ongegrond.

6. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

10. MEI. 2011 13:09

DBR VREEMDELINGEN

Nr. 310

P. 5/5

Zaaknummer: AWB 11/15250 inzake

Pagina 5 van 5

Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.S.F. Voskens, rechter, in tegenwoordigheid van mr. N.M.L. Habich, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 18 mei 2011.

N. Habich

[Handwritten signature]

Afschrift verzonden op:

18 MEI 2011

Conc.:NH
Coll:AS
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

[Handwritten signature]

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift (ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzult) is niet van toepassing.

Seth Paul Advocaten

Beroepschrift ingevolge artikel 95 Vw

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 23 MEI 2011	
ZAKNR.	
MS	

Amsterdam, 23 mei 2011

Geeft eerbiedig te kennen:

verblijvende in Detentiecentrum Zeist te Soesterberg, hierna te noemen appelland, ten deze zake woonplaats kiezende te (1017 KW) Amsterdam, aan de Prinsengracht 668 ten kantore van advocaat mr. R.M. Seth Paul, die door appelland tot gemachtigde wordt gesteld en bepaaldelijk door hem wordt gevolmachtigd dit hoger beroep in te stellen,

het volgende,

- a. Appelland is op geboren en heeft de Surinaamse nationaliteit.
 b. Bij uitspraak van 18 mei 2011 (Awb 11/15250) is het beroep van appelland tegen de hem krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 opgelegde vrijheidsontnemende maatregel van 4 mei 2011 door de rechtbank van 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam ongegrond verklaard. Kopie van voornoemde uitspraak wordt door appelland overgelegd als productie 1.

Appelland kan zich met de uitspraak van 18 mei 2011 niet verenigen op de volgende gronden:

Appelland meent dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er tegen appelland nog immer een terugkeerprocedure gaande was en er derhalve geen terugkeerbesluit vereist was. Appelland stelt zich op het standpunt dat de terugkeerprocedure tot een einde is gekomen door appellands uitzetting naar Suriname. Het feit dat de ongewenstverklaring van appelland nog niet is opgeheven doet daaraan niet af. Appelland meent immers dat aan het litigieuze onderdeel van de meeromvattende beschikking waarin hem de terugkeer is opgelegd door hem is voldaan en daarna slechts het onderdeel ongewenstverklaring in stand kan blijven. Dit onderdeel is naar appellands oordeel echter onvoldoende om een terugkeerprocedure vast te stellen.

REDENEN WAAROM appelland u verzoekt zijn hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank van 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 18 mei 2011 te vernietigen, te bepalen dat de aan appelland krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 opgelegde vrijheidsontnemende maatregel onmiddellijk wordt opgeheven, te bepalen dat aan appelland een schadevergoeding wordt toegekend door u in goede justitie te bepalen, dan wel dat u het verzoek om schadevergoeding terugwijst naar de rechtbank en verweerder te veroordelen in de proceskosten in beroep en hoger beroep.

gemachtigde

